YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)
5 päivänä joulukuuta 1996 *

Asiassa C-69/95,

Italian tasavalta, asiamiehenään ulkoasiainministeriön diplomaattisten riita-asioiden osaston osastopäällikkö, professori Umberto Leanza, avustajanaan valtionasiamies Oscar Fiumara, prosessisosoite Luxemburgissa Italian suurlähetystö, 5 rue Marie-Adélaïde,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja Eugenio de March, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta varainhoitovuonna 1991 rahoitettuja menoja koskevien jäsenvaltioiden tilien tarkastamisesta ja hyväksymisestä 21 päivänä joulukuuta 1994 annetun komission päätöksen 94/871/EY (EYVL L 352, s. 82) osittaista kumoamista,

* Oikeudenkäyntikieli: italia.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: kuudennen jaoston puheenjohtajan tehtäviä hoitava neljännen jaoston puheenjohtaja J. L. Murray sekä tuomarit P. J. G. Kapteyn (esittelevä tuomari), G. Hirsch, H. Ragnemalm ja R. Schintgen,

julkisasiamies: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten 12.9.1996 pidetyssä istunnossa esittämät lausumat,

kuultuaan julkisasiamiehen 26.9.1996 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Italian tasavalta on yhteisöjen tuomioistuimeen 10.3.1995 jättämällään kanteella vaatinut EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta varainhoitovuonna 1991 rahoitettuja menoja koskevien jäsenvaltioiden tilien tarkastamisesta ja hyväksymisestä 21 päivänä joulukuuta 1994 annetun komission päätöksen 94/871/EY (EYVL L 352, s. 82, jäljempänä riidanalainen päätös) siltä osin kuin komissio on EMOTR:sta maksettaviksi kirjattuja kokonaismenoja määrittäessään tehnyt rahoitusta koskevia korjauksia kantajan vahingoksi jättämällä ottamatta huomioon 103 161 493 560 Italian liiran (ITL) suuruisen määrän, joka vastaa maidontuotannon rakenteellista uudistamista koskevan suunnitelman mukaan maitokiintiöiden hankkimisesta aiheutuvia menoja.

Yhteisön säännökset

2 Maito- ja maitotuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (ETY) N:o 804/68 muuttamisesta 31 päivänä maaliskuuta 1984 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 856/84 (EYVL L 90, s. 10) otettiin käyttöön lisämaksujärjestelmä, joka oli sovellettavissa 2.4.1984 lukien. Maito- ja maitotuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun lisämaksun soveltamista koskevista yleisistä säännöistä 31 päivänä maaliskuuta 1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 857/84 (EYVL L 90, s. 13) 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa säädetään jäsenvaltioiden mahdollisuudesta myöntää korvausta sellaisille tuottajille, jotka sitoutuvat luopumaan maidontuotannosta tämän tuotannon asianmukaisen rakenteellisen uudistamisen toteuttamiseksi.

3 Asetuksen (ETY) N:o 857/84 muuttamisesta 7 päivänä toukokuuta 1990 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 1183/90 (EYVL L 119, s. 27) säädetään sellaisesta pieniä maitoalan tuottajia koskevasta järjestelmästä, jonka avulla niiden kaikkien on mahdollista sopeuttaa tuotantomääränsä paremmin vastaamaan markkinoiden vaatimuksia.

4 Asetuksella N:o 1183/90 lisättiin asetukseen N:o 857/84 3 c artikla. Tässä säännöksessä säädetään, että ne tuottajat, joiden tilakohtainen viitemäärä on lisämaksujärjestelmän soveltamista koskevan seitsemännen kahdentoista kuukauden pituisen ajanjakson alkaessa pienempi kuin 60 000 kilogrammaa (tai 100 000 kilogrammaa vuoristoalueilla), voivat saada lisäviitemääriä edellyttäen, että ne eivät lisämaksujärjestelmän voimassaoloaikana hae maidontuotannosta luopumisjärjestelmän mukaisia etuuksia, kuten esimerkiksi tilakohtaista perusviitemäärää tai rakenteellista uudistamista koskevan suunnitelman perusteella myönnettävää lisäviitemäärää.

5 Asetuksen N:o 1183/90 johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

"—— katsoen, että tuotannonhallintajärjestelmästä aiheutuu, että lisämäärien myöntäminen on mahdollista vain sitä mukaa kuin niitä ensin vapautuu muilta tuottajilta; että tämän vuoksi on erityisesti niissä jäsenvaltioissa, joissa se eri keräilyvyöhykkeiden välillä tehdyn vertailun vuoksi on perusteltua, säädettävä uudesta yhteisön varoin rahoitettavasta maidontuotannosta luopumisjärjestelmästä siten, että sellaisille tuottajille, jotka täyttävät tietyt edellytykset, myönnetään korvausta sen jälkeen kun ne ovat kokonaan ja lopullisesti lopettaneet toimintansa."

6 Asetuksella N:o 1183/90 asetuksen N:o 857/84 4 artiklaan tehtyjen muutosten vuoksi maidontuotannon rakenteellista uudistamista koskevan suunnitelman yhteisön rahoitus rajoitettiin 500 000 tonnin suuruiseen määrään. Tuottajat, jotka tämän määrän puitteissa ennen 1.11.1990 sitoutuivat luopumaan kokonaan ja lopullisesti maidontuotannostaan ennen 1.4.1991, saivat yhdessä erässä ennen 1.7.1991 maksettavan korvauksen, jonka suuruus oli 36 ecua 100:aa maitokiloa (tai 100:aa kiloa maitoa vastaavaa tuotemäärää) kohti.

7 Komissio vahvisti 25.1.1991 tekemällään päätöksellä asetuksen N:o 857/84 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun määrän Italian osalta 164 100 tonniksi.

8 Asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitetun lisämaksun soveltamisesta annettua asetusta (ETY) N:o 1546/88 (EYVL L 139, s. 12) muutettiin 25 päivänä heinäkuuta 1990 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 2138/90 (EYVL L 195, s. 23). Tällä viimeksi mainitulla lisättiin asetukseen N:o 1546/88 3 b artikla. Tämän artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltion on viimeistään 1.6.1991 ilmoitettava asetuksen N:o 857/84 3 c artiklan 1 ja 3 kohdassa tarkoitetuille tuottajille niille myönnetty lisämäärä.

9 Yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 21 päivänä huhtikuuta 1970 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 729/70 (EYVL L 94, s. 13) 2 ja 3 artiklassa säädetään, että EMOTR ottaa vastattavakseen vain yhteisön sääntöjen mukaisesti suoritetuista menoista, jotka liittyvät maatalouden yhteiseen markkinajärjestelyyn.

10 Asetukseen N:o 857/84 asetuksella N:o 1183/90 lisätyn 4 artiklan 1 b kohdan mukaan yhteisön rahoitusta maidontuotannon rakenteelliseen uudistamiseen on pidettävä asetuksen N:o 729/70 3 artiklassa tarkoitettuna interventiona.

11 Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston tukiosaston tilien tarkastamisesta ja hyväksymisestä 26 päivänä heinäkuuta 1972 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 1723/72 (EYVL L 186, s. 1) 8 artiklan mukaan asetuksen N:o 729/70 5 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskeva päätös käsittää muun muassa kussakin jäsenvaltiossa kyseisenä vuotena suoritettujen, EMOTR:n tukiosastosta maksettaviksi tunnustettujen menojen määrän määrittelyn.

Riidanalainen päätös

12 EMOTR:n tukiosaston tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevasta, 21.12.1994 laaditusta tarkastuskertomuksesta varainhoitovuodelta 1991 käy ilmi, että Italia osti asetuksessa N:o 1183/90 tarkoitettua rakenteellista uudistamista koskevaa ohjelmaa toteuttaessaan 163 592 tonnin suuruisen kiintiön, josta aiheutunut kokonaiskustannus oli 103 161 493 560 ITL. Komissio kieltäytyy tässä tarkastuskertomuksessa takaamasta tälle summalle EMOTR:n rahoitusta sillä perusteella, että "Italia ei tuohon aikaan soveltanut maitokiintiöjärjestelmää eikä sitä paitsi ollut myöntänyt sellaisia maitokiintiöitä, joiden vuoksi takaisinostosuunnitelmalla olisi ollut merkitystä — — eikä Italia ollut muutoinkaan koskaan myöntänyt kyseisiä määriä uudelleen asetuksen (ETY) N:o 857/84 3 artiklassa määritellyille tuottajille".

13 Komissio teki 21.12.1994 riidanalaisen päätöksen.

Kanneperusteet

14 Italian hallituksen mukaan komissio on rikkonut asetuksen N:o 729/70 1, 3 ja 5 artiklaa, asetuksen N:o 1723/72 8 artiklaa ja asetuksen N:o 857/84 4 artiklaa kieltäytyessään kirjaamasta EMOTR:oon 103 161 493 560 ITL:n (jäljempänä kyseinen määrä) suuruista määrää, ylittänyt toimivaltansa sekä loukannut EY:n perustamissopimuksen 190 artiklan edellyttämää perusteluvelvollisuutta.

15 Asiakirjoista käy ilmi, että Italian hallitus kiistää näillä kanneperusteilla ne kaksi syytä, joilla komissio on perustellut sitä, että se kieltäytyi kirjaamasta kyseistä määrää EMOTR:oon, nimittäin että Italian hallitus ei ole soveltanut maitokiintiöjärjestelmää varainhoitovuonna 1991 ja että se ei ole sitoutunut myöntämään uudelleen takaisinostettuja määriä edellytykset täyttäville tuottajille ennen asetuksen N:o 1546/88 (sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2138/90) 3 b artiklassa vahvistettua ajankohtaa.

16 Aluksi on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan komissio voi asetuksen N:o 729/70 2 ja 3 artiklan perusteella panna EMOTR:n vastattavaksi vain sellaisia summia, jotka on suoritettu eri maataloustuotesektoreita koskevien sääntöjen mukaisesti. Jos tuen maksaminen on yhteisön lainsäädännön mukaan mahdollista ainoastaan sillä edellytyksellä, että tietyt todistamista tai tarkastamista koskevat muodollisuudet on täytetty, tämän edellytyksen vastaisesti maksettu tuki ei ole yhteisön oikeuden mukainen eikä sen perusteena olevaa menoa näin ollen voida panna EMOTR:n vastattavaksi (ks. asia C-197/90, Italia v. komissio, tuomio 8.1.1992, Kok. 1992, s. I-1, 38 kohta).

17 Yhteisöjen tuomioistuin on myös katsonut, että asetuksen N:o 729/70 tavoite edellyttää, että näitä edellytyksiä, joilla EMOTR:n vastattavaksi voidaan panna kuluja, on tulkittava tällä tavalla suppeasti. Sellainen menettely, jossa jäsenvaltion kansalliset viranomaiset määrättyä säännöstä laajasti tulkitsemalla suosivat tässä valtiossa olevia toimijoita muissa säännöstä suppeammin tulkitsevissa valtioissa olevien toimijoiden kustannuksella, on sen vaatimuksen vastainen, jonka mukaan yhteistä maatalouspolitiikkaa on hoidettava siten, että eri jäsenvaltioiden taloudelliset toimijat ovat keskenään tasa-arvoisessa asemassa. EMOTR ei voi rahoittaa jäsenvaltioiden välisen kaupan vääristymää, jos tällainen vääristymä syntyy siitä huolimatta, että keinot yhteisön oikeuden yhdenmukaisen soveltamisen takaamiseksi yhteisön alueella ovat olemassa, vaan tämä vääristymä kuuluu aina kyseisen jäsenvaltion vastuulle (asia 11/76, Alankomaat v. komissio, tuomio 7.2.1979, Kok. 1979, s. 245, 9 kohta).

Maitokiintiöjärjestelmän soveltamatta jättäminen

18 On kiistatonta, että maitokiintiöjärjestelmää ei ole vuoden 1991 aikana sovellettu Italiassa johdonmukaisesti ja valvottavissa olevalla tavalla siten kuin yhteisön lainsäädännössä edellytetään.

19 Tähän liittyen Italian hallitus väittää ensiksi, ettei maitokiintiöjärjestelmän soveltamatta jättämisellä ole merkitystä kirjattaessa tilakohtaisten määrien takaisinostamisesta aiheutuvia kuluja EMOTR:oon. Tältä osin se vetoaa siihen, että takaisinostoon käytetyillä varoilla on täydellisesti saavutettu haluttu päämäärä, sillä ne tuottajat, jotka vuonna 1991 luopuivat lopullisesti maidontuotannosta tätä koskevan ohjelman mukaisesti, eivät enää tuottaneet asetuksen N:o 857/84 (sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1183/90) 4 artiklan 1 kohdan säännösten mukaisesti vapautuneita tilakohtaisia viitemääriä vastaavia maitomääriä ja lisäksi niille ei myöhemminkään annettu tilakohtaisia viitemääriä.

20 Toiseksi Italian hallitus väittää, että komissio ei tehdessään 25.1.1991 päivättyä päätöstä, jolla vahvistettiin se enimmäismäärä, jonka Italian tasavalta saattoi ostaa takaisin, millään tavoin kiistänyt sitä seikkaa, että maitokiintiöjärjestelmää ei sovellettu tai että, tarkemmin ottaen, sitä ei sovellettu oikein.

21 Kolmanneksi Italian hallitus vetoaa siihen, että riita, jossa oli kysymys maitokiintiöjärjestelmän väärästä soveltamisesta Italiassa, ratkaistiin kokonaisuudessaan lisäämällä Italialle annettua kokonaismäärää ja rahoitusta koskevalla järjestelyllä, jota sovellettiin neuvostossa vuonna 1994 saavutetun poliittisen yksimielisyyden jälkeen.

22 Näitä perusteluja ei voida hyväksyä.

23 Kuten asetuksen N:o 1183/90 johdanto-osan ensimmäisestä perustelukappaleesta käy ilmi, maidontuotannon rakenteellista uudistamista koskevalla suunnitelmalla pyritään täydentämään pieniä maidontuottajia suosivaa järjestelmää, jotta niiden kaikkien olisi mahdollista sopeuttaa tuotantomääränsä vastaamaan paremmin markkinoiden vaatimuksia. Tämän asetuksen neljännen perustelukappaleen mukaan tuotannonhallintajärjestelmästä aiheutuu, että lisämäärien myöntäminen on mahdollista vain sitä mukaa kuin niitä ensin vapautuu muilta tuottajilta. Tästä seuraa, että asetuksessa N:o 1183/90 säädetyn maidontuotannon rakenteellista uudistamista koskevan suunnitelman soveltaminen edellyttää välttämättä, että maitokiintiöjärjestelmää sovelletaan.

24 On kiistatonta, että komissio ei tehdessään 25.1.1991 päivättyä päätöstä ole millään tavoin kiistänyt sitä seikkaa, että Italian tasavalta ei ollenkaan soveltanut tai ei soveltanut oikein maitokiintiöjärjestelmää. Kuitenkin on huomattava, että sen, että Italian tasavalta ei soveltanut johdonmukaisesti ja valvottavissa olevalla tavalla maitokiintiöjärjestelmää, ei ole kiistetty paljastuneen vasta niissä tutkimuksissa, jotka suoritettiin valtuuskunnan 27. ja 31.5.1991 välisenä aikana tekemän matkan jälkeen.

25 Sen perustelun osalta, joka koskee neuvostossa vuonna 1994 saavutettua poliittista yksimielisyyttä, on vain todettava, että tämä ratkaisu koskee Italian tasavallan perimättä jättämää lisämaksua eikä asetuksessa N:o 1183/90 säädetyn, maidontuotannon rakenteellista uudistamista koskevan suunnitelman yhteydessä syntyneitä menoja.

26 Tästä seuraa, että komissio voi kieltäytyessään kirjaamasta EMOTR:oon kyseistä määrää perustella tätä sillä, että Italian tasavalta ei ollut varainhoitovuonna 1991 soveltanut maitokiintiöjärjestelmää.

Vapautuneiden tilakohtaisten viitemäärien jättäminen jakamatta uudelleen

27 Italian tasavalta ei kiistä jättäneensä lopullisen maidontuotannosta luopumisen perusteella maksettujen korvausten vuoksi vapautuneet tilakohtaiset viitemäärät jakamatta uudelleen.

28 Tältä osin Italian hallitus palauttaa mieliin ensiksikin sen erikoislaatuisen tilanteen, jossa Italian tasavalta oli maitokiintiöjärjestelmän soveltamisen osalta. Vuoden 1991 aikana ilmeni suurta eroavuutta todellisen maidontuotannon ja kansallisen taatun määrän välillä. Tässä tilanteessa Italian tasavallan oli pyydettävä lupaa saada täydentää luopumisjärjestelmään maksettavaa yhteisön rahoitusta kansallisilla varoilla, jotta kaikki esitetyt hakemukset, jotka vastasivat yhteensä noin 600 000 maitotonnia, olisi voitu hyväksyä.

29 Italian hallitus muistuttaa, että tämän saman tilanteen vuoksi neuvosto oli joulukuussa 1992, sen jälkeen kun neuvostossa oli ensimmäistä kertaa päästy kompromissiin Italian kiintiön korottamista koskevasta pyynnöstä, päättänyt rahoittaa tuotannosta luopumisjärjestelmää, jotta Italian tasavalta olisi voinut vähentää kan-

sallista tuotantoaan. Italian hallituksen mukaan komissio ylittää ilmeisellä tavalla toimivaltansa moittiessaan Italian hallitusta siitä, ettei se jakanut uudelleen asetuksen N:o 857/84 perusteella ostettuja määriä, koska samaan aikaan neuvosto päätti yhteisön rahoituksesta, joka oli suunnattu Italian tuotannon vähentämiseen. Jos 164 100 tonnia olisi näissä olosuhteissa jaettu uudelleen, tästä olisi aiheutunut ongelman syventyminen. Tästä syystä Italian tasavalta lykkäsi mieluummin uudelleen jakamista, joka näytti olevan ristiriidassa yhteisön todellisten tarpeiden kanssa.

30 Lopuksi Italian hallitus vetoaa siihen, että komissio antoi sille myöhemmin luvan tilapäisesti lykätä uudelleen jakamista tuottajille tiettyjen pienten määrien osalta, jotka olivat vapautuneet asetuksen (ETY) N:o 804/68 5 c artiklassa tarkoitettujen viitemäärien vähentämistä koskevan hyvityksen ja maidontuotannosta lopullisesti luopumista koskevan hyvityksen vahvistamisesta 13 päivänä kesäkuuta 1991 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 1637/91 (EYVL L 150, s. 30) ja maito- ja maitotuotealan lisämaksusta 28 päivänä joulukuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 3950/92 (EYVL L 405, s. 1) käyttöön otetun, maidontuotannosta luopumista seuranneen suunnitelman yhteydessä.

31 Näitä perusteluja ei voida hyväksyä.

32 Kuten komissio on huomauttanut, asetuksessa N:o 1183/90 säädetyllä rakenteellista uudistamista koskevalla suunnitelmalla ei pyritty vähentämään maidontuotantoa, vaan parantamaan pienten maatilojen tuotantorakenteita. Mainitun asetuksen kolmannen perustelukappaleen mukaan tämän toimenpiteen tavoite voitiin saavuttaa vain siinä tapauksessa, että maatilat jatkaisivat maidontuotantoa. Asetuksen N:o 1183/90 johdanto-osan neljännen perustelukappaleen mukaan rahoittamalla lopullinen luopuminen maidontuotannosta näin vapautuneet tilakohtaiset viitemäärät voitaisiin jakaa tuottajille.

33 On totta, että muissa maitokiintiöitä koskevissa yhteisön asetuksissa on säädetty sellaisista tuotannosta luopumisjärjestelmistä, joiden tavoitteena on maidontuotannon vähentäminen. Näin ei kuitenkaan ollut asetuksella N:o 1183/90 käyttöön otetun rakenteellista uudistamista koskevan järjestelmän osalta, sillä tässä asetuksessa säädetty tuotannosta luopumisen rahoittaminen oli vain keino saada pienten tuottajien tarvitsemia lisämääriä.

34 Sillä seikalla, että maidontuotanto Italiassa ylitti vuonna 1991 runsaasti tälle jäsenvaltiolle kiintiöjärjestelmän perusteella myönnetyn enimmäismäärän, ei voida perustella sitä, että asetuksessa N:o 1183/90 tarkoitetun rakenteellista uudistamista koskevan järjestelmän vuoksi vapautuneiden tilakohtaisten viitemäärien uudelleen jakamista yksipuolisesti lykättiin. Italian viranomaisten olisi joka tapauksessa pitänyt kääntyä komission puoleen siinä tapauksessa, että ne olisivat katsoneet vapautuneiden määrien uudelleen jakamisen olevan ristiriidassa yhteisön maitokiintiöjärjestelmää koskevien tavoitteiden kanssa.

35 Tästä seuraa, että Italian tasavalta on rikkonut asetuksen N:o 857/84 (sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 1183/90) 3 c artiklaa ja asetuksen N:o 1546/88 (sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella N:o 2138/90) 3 b artiklaa. Tämän vuoksi komissio toimi oikein perustellessaan sen, että se kieltäytyi kirjaamasta kyseistä määrää EMOTR:oon, sillä seikalla, että Italian tasavalta ei noudattanut velvollisuutta jakaa uudelleen takaisinostetut kiintiöt kysymyksessä olevat edellytykset täyttäville tuottajille ennen asetuksen N:o 1546/88 3 b artiklassa vahvistetun määräajan päättymistä.

36 Edellä esitetyistä seikoista seuraa, että kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

37 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Komissio on vaatinut, että Italian tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Koska Italian tasavalta on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne hylätään.

2) Italian tasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Murray Kapteyn Hirsch

Ragnemalm Schintgen

Julistettiin Luxemburgissa 5 päivänä joulukuuta 1996.

R. Grass G. F. Mancini

kirjaaja kuudennen jaoston puheenjohtaja